

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சி த் தா ந் த ம்.

தோதுதி உ.]

1913-ஸ்ரீ ஏப்ரல்

[பகுதி ச.]

சித்தாந்தபரிபாஷை

எ ன் னு ம்

த ரு க் க சோ பா ன ம்.

தன்வேதனைக்காட்சி * துகர்ச்சிக்காட்சி.

விடயங்களாகிய சுகதுக்கங்களை வித்தியாதத்துவமானது ஆன்மஞானத்தினிடத்திற் செலுத்த நான்குநாள் துக்கியென்பது முதலாகிற ஞானம்.

யோகக்காட்சி-தவக்காட்சி.†

இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானங்களுடன்கூடிய சமாதியிலிந்திரியங்கள் சீவியாதபடியிருந்து தேசங்களையும், செல்கால வருகாலங்களின் தன்மைகளையும் அன்னிய தேயங்களிலுண்டான வியாபாரங்களையும் இருந்தவிடமிருந் தெல்லாவற்றையு மறியத்தக்க வறிவு.

சித்தாட்சி-உயிர்க்காட்சி.

மலபந்த மில்லாத சிந்தத்தியோ டான்மாவிற்கு நித்தியசம் பந்தமிருப்பதனால்தனதுண்டாகிய ஆன்ம பிரத்தியட்சஞானம்.

பிரத்தியட்சப்போலி-Fallacy of the Perception.

கண்ணோரமை-சிலபொருளைக் கண்டவற்றின் பெயரறியா திருத்தல்.

* தன்வேதனைக்காட்சி பானதக்காட்சியி லடங்கு மென்பாருமுளர்.

† தவம் தவு என்னும் வினையடியாகப்பிறந்து உலகவின்களைக் கெடுப்பது எனப் பொருள்படுதலால் இது தறிழ்ச்சொல்லேயாம். இவ்வுண்மையறியார் வடமொழி யென்பர்.

உணர்ந்ததையுணர்தல்-முன்பு குளிர்வந்துற்றகாலத்து நெருப்பு மருந்தென் றறிந்தவன் பின்பதற்கிது மருந்தென்றுணர்தல்.

நினைப்பு-குழவிப்பருவத்தே தாய்தந்தையரை யிழந்தோன் காரணங்கருதாது நினக்கின்னார் தாய்தந்தையரென்று பிறர் சொல்ல வதனைக் கருதிக்கோடல்.

பிரத்தியட்ச முடிந்தது.

அனுமானம்—கருதல்.

Inference.

உரைத்தவற்றைப் பிரமானமாகக்கொண்டு உரையாத (மறைந்த) பொருளை யறியும் ஞானம். இதன்வகை சுவார்த்தானுமானம், பரார்த்தானுமானம், பூர்வானுமானம், அனுமானுமானம், ஆகமானுமானம் எனஐந்தாம்.

சுவார்த்தானுமானம்-For ones ownself.

தன் பொருட்டுக் கருதல்.

மூன்றேதுக்களி னொன்றுடைய பொருளைப் பக்கமூன்றினும் வைத்து ஒருவனுணரு முணர்ச்சி.

ஏதுக்களாவன இயல்பு, காரியம், அனுபலத்தி. *

இயல்பு - Coexistence - மா முதலிய சொற்கள் மாமுதலிய பொருளைபுணர்த்துதற்கண் வேறுகாரணமின்றி அச்சொற்களினியல்பானுளதாகிய வாற்றல்.

காரியம் - Succession - புனைமுதலிய காரியங்கள் நெருப்பு முதலிய தத்தங் காரணங்களை புணர்த்துதற்கண் அவை பொருந்துதல்.

அனுபலத்தி—Non-existence-குளிரில்லாமை முதலிய காரியபாவங்கள். பனியில்லாமை முதலிய காரணபாவங்களை புணர்த்துதல். பக்கமாவன-பக்கம், சபக்கம், விபக்கம் என மூன்றாம்.

மணவழகு.

* இம்மூன்று முறையே தர்மாதர்மி யனுபாணம், காரியகாரணனுமானம், காரணகாரிபானுமானம் எனவும்படும்.

ஸ்ரீ பர்வதம்.

(முன் தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 3, பக்கம் 75:)

பெரும்பாலும் மலையில் முங்கில்களும் பலவிதவிலையுயர்ந்த மாங்கனும் அடர்ந்துள்ளன. இக்குன்றுகளிலும் காடுநெருங்கிப் இடங்களிலும் சொந்தமாய் வசிக்கும் சென்சுகள் (ஏனாதிபர்கள்) என்னும் ஜாதியர் இக்காட்டின் விளைபொருள்களை அனுபவிக்கிறார்கள். ஸ்ரீ சைலத்திற்குப் போகும்வழியில் இந்தச் சென்சுகள் ஜாதியார் 'கூடங்கள்' எனும் முன்றிடங்களில் வசிக்கிறார்கள். நாகலுடிக்கருகில் ஒன்று. பெத்த செருவுக்கருகே ஒன்று. ஸ்ரீ சைலத்திற்கருகே ஒன்று. இந்த வழியாய்ச் செல்லும் யாத்திரை வாசிகளிடமிருந்து ஒருதலைக்கு ஒரு அணுவீதம் வரிவாங்குகிறார்கள். இவ்வனந்தரத்தில் யாத்திரைவாசிகளையும் அவர்கள் சொத்துக்களையும் காப்பதற்காக இவ்வரி என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் யோக்கிதையைப்பற்றிப் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டரே மெச்சுகிறார். கீழ்நாட்டினுள்ள ஏனைய வாசிகளுக்கும் இக்குன்று வாசிகளுக்கும் அதிக வித்தியாசமில்லை. லங்கோடு தவிர இவர்கள் வேறு உடுக்கிறதில்லை. பெரியதோர் துணியை மேலே தோள் மேல்வாரிப் போட்டுக்கொள்கிறார்கள். கொண்டமுடிச்ச என்கிற மாதிரியாய் ஒருவிதமாக மயிர்முடி போடுகிறார்கள். மதுரை முதலான இடங்களில் இவ்வித உடுப்பு பழைய சித்திரங்களிற் காணலாம்.

இவர்கள் ஒருவாற்றாணும் நாகரீகமிலாத பூர்வீகராகார். பழமை நாகரீகமுடைய ஜாதியராய் இருந்தல் வேண்டும். இக்குன்றுகளிலேயே வசித்து வந்தபழக்கத்தால் நாகரீகம் குறைவடைந்தார்கள். ஸ்ரீகள் சுமாரான உடுப்பு உடையவர்கள். குறிஞ்சி நாட்டார்களாதலின் அவர்கள் வழக்கமாயுள்ளது காரந்தர்வ விவாகம். ஆடவரும் பெண்களும் திரிந்துகொண்டிருக்கும்போது ஒருவருக்கொருவர் பழக்கமுடையராய்த் தாங்களே மனம் ஒன்று படுகிறார்கள். இவர்கள் கலந்து சின்னாட்கழித்துத் தெரிந்தபோது சிலரை வரவழைத்து விருந்துசெய்து கலியாணத்தைத் தெரிவிக்கிறார்கள்.

குறிஞ்சிப்பட்டியில் இதைக்காணலாம். சுற்றிலுமுள்ள தேச இயற்கை செளகரியமாயிருத்தலாலும் ஜனங்களும் மிகக்குறைவாயிருத்தலாலும் போக்குவரவுக்குரிய சுதந்தரம் அதிகமாயுள்ளதாலும் இம்மாதிரியான ஜாதிபாடுள் இவ்வித கலியாணமே நேர்தல் சகஜம். நம்முடைய கவிவாணர்களும் தியாயவாதிசங்களும் இந்த இந்தமாதிரி கலியாணம் இந்த இந்தத் திணைக்குரியது என்று கொள்கிறார்கள். நண்பர் ஸ்ரீ. தி. வீரபத்திரமுதலியாரும் ஏனோ நம்புலவர்கள் மருதநிலத்தில் தாசிகளையும் வேசையர்களையும் மாக்களாக்குகின்ற கட்டாயம் என்று ஆக்கிரியப்படுகிறார். ஆயினும் கட்டாயம் என்பது இல்லை. அவர்கள் அபிப்பிராயத்தின்படியும் மருதநிலம் நெல் வயல் நிறைந்துளதாகலின் செல்வமும் ஆடம்பரமும் உண்டாகும், கூடவே நாகரீகமும் பரத்தைப்பிழனர்தலும் வரும். ஆதலால் நாகரீகமுள்ள நகரங்களைப்பற்றிக் கூறும்போதெல்லாம் இக்காங்கிழத்தியர் சிறப்பும் உடன் கூறுவதுமரபாக்கொண்டார் ஆயினும் திணைமயக்கம் என்பதற்கும் வேண்டிய அளவு இடங்கொடுக்கிறார்கள்.

மஹாநந்தி என்னும் ஸ்தலத்தில் மகிமையுள்ள தீர்த்தமும் கோயிலும் உண்டு. ஸ்ரீ சைலத்திருந்து திம்பிவரும் யாத்திரைவாசிகள் இதன் வழிபாட்போகின்றார்கள். நந்தியாவிருந்து இது சுமார் 9 மைலுள்ளது.

முக்கியமான விசேஷம் யாதெனில் இத்தீர்த்தத்திலிருந்து சதா ஊற்றுசுரந்து இரண்டுபெரிய கால் வழியாக ஓடுகிறது. ஜலம் கொஞ்சம் உஷ்ணமுள்ளபோதிலும் வெகு சுத்தமாயும் தெளிவாயும் உள்ளது. சுத்தப்பவிங்குபோல் இதனிடத்தில் சூரிய கிரணம் பிரதிபிம்பிக்கிறது. தீர்த்தத்தின் அடியில் நீர்தும்போது வானவில்லின் வர்ணங்களைக் காணலாம். 5 அடிசுற்றிலும் அழகுமுள்ளது. ஸ்நானம் பண்ணி ஆரம்பித்தால் வெளியே ஏறப்பிரியம் வராது. அடியிலே ஒரு ஊசி இருந்தாலும் தெரியும். ஜலத்தை எவ்வளவு அசுத்தமாக்கினாலும்கூடப் பொழுதில் தெளிந்துவிடும். ஜலத்திலும் அடியிலும் அணுவளவும் அழுக்கில்லை. ஜலத்தில் விழும் இலை முதலியவை அடித்துக்கொண்டு போகப்படுகின்றன. காண்பவர்களும் இதன் காரணம் உணர்ந்தனர். ஜலத்தின் நிலைக்

குச்சரியாய் கண்ணைவைத்துப்பார்ப்போமாயின் ஜலத்தின்மேல் கொப்பளிக்கும் காற்று தோன்றுகின்றது. இது அழுந்திக்கிடக்கும் வாயுநீரோடு வெளிப்படுவதே பெரியகுமிழிகளும் கிளம்புகின்றன. ஊற்றின் வேகமும் இந்தக் காற்றும் சேர்ந்து இலை, அழுக்கு முதலிபவைகளை நீக்கிவிடுகின்றது. கால்வாய் வழியாய்க் கொண்டுபோய் விடுகிறது. இவ்வூற்று ஜலம் எவ்வளவோ நிலங்களுக்கு எஞ்ஞான்றும் சாகுபடிக்கு உபயோகமாகிறது. இங்கே நம்புலவர்கள் வர்ணிக்கும் வழக்கத்திற்கு ஒரு உதாரணம். காடும் மலையும் நாடும் சேர்ந்துள்ள காட்சியே திணைமபக்கம். குறிஞ்சியும் முல்லைமும் மருதமும் ஒரே இடத்துக் கலந்துள்ளது. இதனாற்றான் இவ்விடம் மிகமனோரம்பியமாயிருக்கிறது.

குறிப்பு—சூரிமான். J. M. நல்லசுவாமி யின்னை B.A. B.L., அவர்களால் ஆங்கிலத்தில் எழுதப்பட்டதை மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.

மோ. கந்தசாமி முதலியார்.

ஜீவகாருண்யவொழுக்கம்.

(முன் தொடர்பு சொகுதி 2, பகுதி 3, பக்கம் 81:)

அன்றியும் காசத்தால் ஒளிமழுங்கப்பட்டு உபநயனங்களாகிய கண்ணாடியால் பார்க்கின்ற கண்கள் துன்பவிஷயங்களைக் கண்டபோது அக்கண்கள் நீர் சொறியுமேயல்லது கண்ணாடி நீர்சொறியாது. ஆகலில் ஆன்மதிருஷ்டிக்கு உபநயனங்களாக விருக்கிற மனமுதலிய கருவிகள் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்க அறியாவென்றறியவேண்டும். ஒருஜீவனுக்குச் சுகம் நேரிட்டபோதுமனம் மகிழ்கின்றது. துக்கம் நேரிட்டபோது மனந்தளர்கின்றது. என்றால் சுகதுக்கங்களையும் மனம் அனுபவிப்பதாக அறியப்படாதோ என் பவர்க்கு உத்தரம் யாதென்றறிய வேண்டில் பளிங்கு வீட்டினுள் இருக்கின்ற வீட்டுத்தலைவனுடைய தேகவிளக்கமும் தேகச்சோர்வும் அந்தவீட்டிற் பிரதிபலித்துப்புறத்தில் தோன்றுவது போலவும் கண்களின் மலர்ச்சியுஞ் சோர்வும் அக்கண்களிலிட்ட உபநயனங்களின் பிரதி பலித்துப்புறத்தில் தோன்றுவதுபோலவும் சுக

துக்கங்களால் ஆன்பாவுக்கு உண்டாகின்ற மகிழ்ச்சியும் தளர்ச்சியும் மனம் கண் முதலிய கரணேந்திரியங்களிற் பிரதிபலித்துப் புறத்தில் தோற்றுகின்றது.

அன்றியும் ஒரு வீட்டினுள் வைத்ததீபமானது மிகுந்த விளக்கமுள்ளதாக விளங்குகின்றபோது அந்தவீடும் அந்த வீட்டின் கருவிகளும் மிகவும் விளக்கமுள்ளதாக விளங்குகின்றன. அந்தத்தீபம் விளக்கம் குறையும்போது வீடும் வீட்டினுள்ளவைகளும் விளக்கம் குறைகின்றன. ஆகலில் சுகதுக்கங்கள் மனத்துக்கு அனுபவமல்ல வென்றும் ஆன்மாவுக்கே அனுபவமென்றும் அனுபவத்திற்கு கரணேந்திரியங்கள் ஆன்மாவுக்கு உபகாரகருவிகளே பிரமாணிப்பதே உத்தமமென்றறிய வேண்டும்.

கடவுளால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜீவர்களில் அநேகர், பசிகொலை, பிணி முதலியவற்றால் மிகவுந்துன்பப்படுவது எதனாலென்றறியவேண்டில் முன்தேகத்தில் ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கத்தை விரும்பாமல் விட்டுக் கட்டின அறிவுள்ளவர்களாகித் துன்மார்க்கத்தில் நடந்த ஜீவர்களாதலால் கடவுள் விதித்த அருளாக்கிணைப்படி பசிகொலை, பிணி முதலியவற்றால் மிகவுந் துக்கப்படுகின்றார்களென்றறியவேண்டும்.

முன்தேகம் உண்டென்பது எப்படி யென்றறியவேண்டில் ஒரு வீட்டில் குடிக்கூலிக் கொடுத்துக் குடியிருக்க வந்த ஒரு சமுசாரி அதற்கு முன்னும் வேறொரு வீட்டில் குடிக்கூலிக் கொடுத்துக் குடித்தனம் செய்திருந்தானென்றும் வீடில்லாமல் குடித்தனம் செய்யமாட்டானென்றும் பின்வந்த வீட்டிலும் கலகம் நேரிட்டால் திரும்பவேறொரு வீட்டில் குடிபோவானென்றும் தனக்கென்று சுதந்தரமாக ஓர் வீடுகட்டிக்கொண்டால் முன்போல் குடிக்கூலிக் கொடுத்துக் குடிபோவதை விடுவானென்றும் அறிவதுபோல இந்தத்தேகத்தில் ஆகார்கூலிகொடுத்துக் குடியிருந்த ஜீவன் இதற்கு முன்னும் வேறொருதேகத்தில் அந்தக்கூலி கொடுத்து ஜீவித்திருந்ததென்றும் தேகமில்லாமல் ஜீவித்திருக்கமாட்டாதென்றும் இந்தத்தேகத்திலும் கலகம் நேரிட்டால் இன்னம் வேறொரு தேகத்திற்கு குடிபோகு மென்றும் தனக்கென்று சுதந்தரமாக நித்தியமாகிப்

அருட்டேகத்தைப் பெற்றுக்கொண்டால் பின்புவேறொரு தேகத்தில் குடிபோக மாட்டாதென்றும் அறிய வேண்டும்.

சிலர் முன்தேகம் எடுத்தும் பின்தேகம் எடுப்பதும் இல்லை. இப்பொழுது எடுத்ததேகம் அழிந்தால் தேகியும் அழிந்துவிடுவா நென்றும் சிலர் முத்தியடைவானென்றும் சிலர் பசுவபுண்ணியங்களை எக்காலத்தும் அனுபவிப்பானென்றும் சிலர் தேகம் இல்லாமல் தேகம் அழிந்தவிதத்திருப்பா நென்றும் பலவாறுவாதிப்பது எதனாலென்றறிய வேண்டில், அவரவர்களும் தேகமே ஆன்மாவென்றும் போகமே முத்தியென்றும் கொள்ளப்பட்டவர்களாதலால் மூடமாகிய தேகத்தில் அறிவாகிய ஆன்மாவொருவன் உண்டென்றும் அவனுக்குப் பந்தமுத்தி உண்டென்றும் முத்தியடைகின்ற பரியந்தம் பங்கவிகற்பத்தால் வேறு வேறு தேகம் எடுப்பா நென்றும் பிரத்பட்ச அனுபவமான பிரமாணங்களால் உண்மையை அறிந்துகொள்ளப் பாடாதவர்களென்றும் அவர்கள் கொள்கைக்குப் பிரமாணமும் புத்தியும் அனுபவமும் இல்லை யென்று அறிய வேண்டும்.

ஜீவர்கள் தங்கள் சுதந்தரத்தாலே தேகபோகங்களை யடைகின்றார்களென்றால் தங்கள் இச்சைக்கடுத்த தேகங்களையும் போகங்களையும் அடையவேண்டும். அப்படியின்றிச் சிலர் இச்சைக்கடுத்த பழுதற்ற அங்கமுள்ளவர்களாகவும் சுகங்களையனுபவிக்கின்றவர்களாகவும் சிலர் இச்சைக்கு அடாத பழுதுள்ள அங்கமுள்ளவர்களாகவும் துக்கங்களை அனுபவிக்கின்றவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள். ஆகலில் ஜீவர்கள் தேகபோகங்களைத் தங்களிச்சையால் அடைந்தவர்களல்லவென்றும்; அப்படியடைவது இயற்கை என்றால் இயற்கை என்பது எக்காலத்தும் வேறுபடாமல் ஒருதன்மையாக இருத்தல் வேண்டுமென்றும்; அப்படி ஒரு தன்மையாக இராமல் பலவேறு வகைபடுதலால் இயற்கையல்லவென்றும்; கடவுள் இச்சைபென்றால் கடவுள் கருணையும் நீதியும் உடையவராதலில் எல்லச் சீவர்களுக்கும் ஒரு தன்மையாகச் சுக அனுபவங்களையே அடைவிக்கவேண்டும், அப்படியடைவிக்காமையால் கடவுளின் இச்சையல்லவென்றும்; கடவுளருளால் சிருஷ்டித்த முதல் சிருஷ்டியில் தமது இயற்கை அனுபவிக்கும்படி விதித்த விதிகளைப்

பழகாமையால் முயற்சி தவறினபடியால் அந்த அநாதிமல வாசனையின் முயற்சி பேதங்களால் பின் பல பல தேகபோகங்கள் இரண்டாவது சிருஷ்டியில் நேரிட்டதென்றும் பிரமாணித்தறிய வேண்டும்.

எடுத்துக்கொண்ட தேகம் தவறினால் வேறு தேகம் எடுப்பதில்லையென்றால் முதல் சிருஷ்டித்தொடங்கி இது வரையில் அழிந்ததேகங்களுக்கு அளவில்லை; அப்படியே ஆன்மாக்களுக்கும் அளவில்லை. ஆகவே இனி ஆன்மாக்கள் தேகங்களை எடுக்காமலிருக்க வேண்டும். அப்படியில்லை தேகங்களை எடுத்ததுக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள் ஆயின் ஆன்மாக்களை நூதனமாகச் செய்து அது வருவதற்கு நூதன நூதனமாகத் தேகங்களை வருவிப்பதென்றால் நூதன நூதனமாகத் தேகமாத்திரம் செய்யக்கூடும். தேகத்திலிருக்கிற ஆன்மாவை நூதன நூதனமாகச் செய்யப்படாது. ஆன்மா எக்காலத்தும் உள்ளதாய் விளங்கப்பட்டது. அது தோன்றுதலும் அழிதலுமில்லை. அதை ஆக்கவும் அழிக்கவும்கூடாது. ஆன்மாக்களும் குடத்தைப்போல் செய்யப்படுவதானால் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கவறியாது புண்ணிய பாவங்களை அடையமாட்டாது. குடம் அழிவதுபோல் அழிந்துபோய்விடும். அழியுமானால் பந்தமுத்திகளும்புல்ல. புண்ணிய பாவங்களும்புல்ல. ஆதலால் குடம் உடைகின்றபோது குடத்திலுள் இருந்த காற்றும் ஆகாயமும் உடையாமலிருந்தது சிறுவர்களுக்கும் தெரியும். ஆகவில் தேகம் அழியும்போது தேகத்திலுள் இருக்கின்ற ஆன்ம விளக்கமும் கடவுள் விளக்கமும் அழியாதென்றும், ஆன்மாக்கள் முயற்சி பேதத்தால் தேகபோக பேதங்களையடைவது உண்மையென்றும் யுத்தியால் அறியவேண்டும்.

ஒரு தாய்தந்தைகளுக்கு ஒரு காலத்தில் இரட்டைப் பிள்ளை பிறக்கின்றது. அவற்றுள் ஒரு பிள்ளை சிவத்தது. ஒரு பிள்ளை கறுத்தது. ஒரு பிள்ளை அங்கப்பழுதுள்ளது. ஒரு பிள்ளை அங்கப்பழுதில்லாதது. ஒரு பிள்ளைபால் குடிக்கின்றது. ஒரு பிள்ளை பால்குடிக்கில் சத்தம் பண்ணுகின்றது. ஒரு பிள்ளை வியாதியுள்ளது. ஒரு பிள்ளை வியாதியில்லாதது. ஒரு பிள்ளை இரண்டுவயதில் பேசுகின்றது. ஒரு பிள்ளை பேசத்தெரியாமலிருக்கின்றது.

இந்த இரட்டைப்பிள்ளைகளுக்கு இந்த பேதம் எவ்விடத்தில் யா தொரு ஏதுக்களுமில்லாமல் வந்ததை யூன்றி விசாரிக்கில் முன்பிறப்பில் எடுத்ததேகத்தின் கர்மமாகிய முயற்சி பேதங்களென்றும் இந்த இரட்டைப்பிள்ளைக்கு மூன்று வயதில் விளையாடும் போது தனித்தனி தாய் தந்தைகள் கொடுத்ததின் பண்டங்களை வைத்துத் தின்ற தருணத்தில் இவ்விரண்டு பிள்ளைகளும் தவிர வேறுபிள்ளை யொன்று வந்தால் அதைக்கண்டு இவ்விருவரில் ஒரு பிள்ளை தன்கையிலிருக்கின்ற தின்பண்டத்தைக்கொடுக்கின்றது. மற்றொருபிள்ளை கொடுக்கப்படா தென்று தடுக்கின்றது. ஒரு பிள்ளை புத்தகத்தை எடுத்துச் சிறுவர் படிக்கின்றதுபோல் படிக்கின்றது. மற்றொருபிள்ளை புத்தகத்தைப் பிடுங்கி யெறிந்து படிக்கப்படாதென்று அடிக்கின்றது. ஒரு பிள்ளை பயப்படுகின்றது மற்றொருபிள்ளை பயப்படாம லிருக்கின்றது. இப்படியே இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு தயை, அன்பு, அறிவு, செய்கை முதலியவைகள் தாய் தந்தையர்கள் கற்பிக்காத காலத்திற்குளே உள்ளதாகவும் இல்லாததாகவும் எப்படி வந்ததென்று விசாரிக்கத் தொடங்கில், இந்த இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் முன்பிறப்பில் எடுத்த தேகத்திலிருந்த வாசனை இந்தப் பிறப்பில் இந்தத் தேகத்தில் கற்பியாமல் வந்ததென்றும் அனுபவத்தால் கருதி யறிய வேண்டும். இப்படியறிந்தால் ஜீவர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் தேகமுண்டென்பது நன்றாகத் தெரியும். இப்படியறியமாட்டாமையால் பிறப்பில்லை என்கிறார்களென்றறிய வேண்டும்.

அன்றி யிரந்தத் தூலதேகம் அழியாமலிருக்கின்ற போதே சொற்பனத்தில் ஆன்மா வேறு வேறு தேகமெடுத்துப் பல பல விசித்திரங்களை யனுபவிக்கின்றதானால் இந்தத் தேகம் நீங்கும் போது வேறுதேக மெடுத்து வாசனைக்கடுத்த அனுபவங்களை அனுபவிக்கு மென்பதைச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

அன்றி, சித்தி விசேஷத்தால் இந்தத் தேகத்திலிருந்த ஒருவன் இந்ததேகத்தை விட்டு வேறு தேகத்திற்குப் பிடிவேசிக்கின்றான் என்றால் இந்த தேகம் அழியும்போது இதிலிருந்த ஆன்மா கன்மபேதத்தால் வேறுதேகத்தில் பிடிவேசிக்கு மென்பதைச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை.

அன்றி ஒரு பட்சியானது காலவேற்றுமையாலும் குண வேற்றுமையாலும் முன்முட்டை யென்கின்ற ஒருதேகத்திலிருந்து பின்பு குஞ்சு என்கின்ற மற்றொரு தேகத்தினால் வருகிறதானால் ஆன்மாக்கள் கர்மபேதத்தால் இந்தத் தேகத்திலிருந்து வேறு தேகத்தில் வருமென்பது சொல்லவேண்டும்தில்லை.

அன்றி ஒரு குளவியால் ஒரு கிருமி புழு வென்கிற தேகத்திலிருந்து குளவியென்கிற தேகத்தில் வருமானால் கருமத்தினால் ஒரு ஆன்மா ஒரு தேகத்திலிருந்து மற்றொரு தேகத்தில் வருமென்பதைச் சொல்ல வேண்டிவதில்லை.

அன்றி ஒரு ஆன்மா ஒரு பிறப்பிற்குளே சிசுதேகத்திலிருந்து பாலதேகத்திலும் பாலதேகத்திலிருந்து வாலீபதேகத்திலும் வாலீபதேகத்திலிருந்து வார்த்தீபதேகத்திலும் வருமானால் அந்த ஆன்மா கன்ம பேதத்தால் வேறு பிண்ட தேகத்தில் வருமென்பதைச் சொல்லவேண்டிவதில்லை.

அன்றி மந்திர தந்திரபேதத்தால் ஒரு பிறப்பிற்குளே பெண் தேகத்திலிருந்து ஆண்தேகத்திலும் ஆண்தேகத்திலிருந்து பெண் தேகத்திலும் ஆன்மாக்கள் வருமானால் கர்மபேதத்தால் வேறு தேகம் எடுக்கும் என்பது சொல்ல வேண்டிவதில்லை.

இது வடலூர் இராமலிங்கஸ்வாமிகள் எழுதிவைத்திருந்த

குறிப்பினுட் கண்டது.

(இன்னும் வரும்)

காஞ்சி:—நாகலிங்க முதலியார். F.M.T.S.

தாயானசநுக்கம்.

பல வளங்களும் நிறைந்த பரதகண்டத்திற்குத் திலகம் போன்ற சோழநாட்டின் கண், அளகைத்தலைவனாகிய குபேரனும் விரும்பிப் பட்டினத் தடிகளாகத் தோன்றிய தவமுடையதும், மணம்புரி மனைவியைச் சிவனடியராகவந்த சிவபெருமானுக் கிந்து, தம்மை எதிர்த்த உறவினர் யாரையும் தடிந்து இறைவன் திருவடிப்போதே தஞ்சம் என்றடைந்த இயற்பகைநாயனார் அவதரிக்கும் ஏற்றத்தை யுடையதுமாகிய காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில், முல்லை மாலையைத்தரித்த வணிகர்குலத்து, அழ

கெலாம் நிறைந்து பெரும் பொருள் பெற்ற அரசனகுத்தன் என்பான் ஒருவன் இருந்தான். இவன் இடம் பொருள் ஏவலாகிய பல செல்வங்கள் பெற்றிருந்தும்.

“பெறும் வற்றுளியாமறிவதில்லை
யறிவறிந்தமக்கட் பேறல்லபிற”

என்றும் பெருநாவலர் வாக்கின் வண்ணம், புத்திரச் செல்வம் ஒன்றைப் பெறுது வருந்துவா னாகி எல்லாச் செல்வங்களுயும் தரும் இறைவனாகிய சிவபெருமானைத் தியானித்துப் பல வித அறங்களையும் செய்வான். ஆரியனான். இமையவர் முதலோர் எங் குடிமுதலேயேனப் பலமுறையேத்தும் இமையவர்த்தனியின் நாயகனாகிய எம்பெருமானை எண்ணி எண்ணரியதவங்கள் செய்தும், ஆண்மகவைப்பெறும் நற்றவம் ஒன்றை முன்செய்திராத இவ் வரதநகுத்தன் பெண்மகவு ஒன்றைப் பெற்றான். இவ்வணம் தனக்கு அரியதோர் தவத்தால் கிடைந்த தன்பெண்ணினை மிகப்போற்றிவளர்த்து, அப்பெண் நாயகனை அடையக் கூடிய மணப்பருவத்தை யடைந்ததை அறிந்த அரசநகுத்தன் தன்னருமகளைத் தன்குலத்திற்கும் வளத்திற்கும் தக்கவன் ஒருவனித்திரிகிராமலையி லிருந்த தநகுத்தன் என்பானுக்குமணம் பேசி, தன் இல்லத்தில்தவதுவையை மகிழ்ச்சியுடன் முடித்தான் மணம்புரிந்த மனைனனாகிய தநகுத்தன் மதனும் இரத்யும்போல் இளமைப்பருவத்தே துயக்கவேண்டிய இன்பம்யாவும் இனிமை பெறத்துய்த்துச் சிலபகல் அங்கிருந்தபின்னர், தன் னூர்செல்லும் விருப்பமுடையனாகி, அதைத்தனது மாதுலனாகிய அரசநகுத்தனுக்கறிவித்தலும், அவனும் தனது மகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய மகட்கொடையாவும் ஈந்து, பரிவாற்றாது வருந்தும் மனைவியைத்தேற்றி, மருகனையும் மகளையும் திரிகிராமலைக்கனுப்பினான்.

பின்னர் தாய் தந்தையை விட்டுப் பிரிந்த தன்யைகியின்து யரத்தைத்தனது இனியசொற்களால் மாற்றி எவரும் விரும்பும் வளம் பொருந்திய தனது நகரமாகிய திரிகிராமலைக்குத் தநகுத்தனுந்தன் மனைவியுடன் சென்று அடைந்தான். தன் வீடுசேர்ந்த தநகுத்தன் இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்திவருங்காலத்து

இளமை செல்வம் தேகம் முதலியவையாவும் நீரில் குமிழியைப் போலும், அந்நீரில் தோன்றும் அலைகளைப்போலவும், எழுத்தைப்போலவும் என்று அறிந்தவனாதலால், தன்மனைவியுடன் உயிர்க்குறுதியைத்தரும் ஒன்பெருஞ் சுடராகிய திரிசிராமலேத் தலைவன் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவாலயத்திற்கு வெள்ளிக்கிழமை தோறும் சென்று வணங்கவேண்டும் என்று கூறலும் அவளும் அவ்வாறே செய்து வருவாள் ஆயினள். இவ்வாறு இருவரும் ஒழுக்கந்தவறாது உலகோர் விரும்பும் இல்லறத்தை நடத்திவரும் நாளில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினின்றும் அரதநகுத்தன் அரவாபரணன் திருவடியடைந்தனன் என்றும் ஒலையைக்கண்டு தந்தையை யிழந்தமங்கை தன்னுயிர் நீங்கப்பெறுபவன்போல் பதைபதைத்துக் கண்களினின்றும் ஊற்று நீர்போல் ஜலம் தோன்றி மார்பெலாம் வழிந்து ஓடத் தன் தாயை ஈனைத்து “என்னை ஈன்றெடுத்து என்னுயிர்தன்னுயிராகப் பாதுகாத்தான் அன்னையே, உடலும் உயிரும்போல் விட்டுப்பிரியாது உன்னுடன் வாழ்ந்த உன் கணவனைப்பிரிந்து நீ எவ்வாறு உயிர் தரித்துள்ளாய், ஆணை விட்டுப்பிரிந்த அன்றில் ஆயினையோ அழகெலாம் திரண்ட உன்மேனிபாதாயிற்றோ, அன்னாய், அன்னாய்,” என்று அலறி அழுதனன். தீயில்விழுந்த புழுப்போலவும் வேடுவன் அம்பேறப்பெற்ற மான்போலவும் வருகின்ற தன்மனைவியைக் கண்ணுற்ற தநகுத்தன் பல நீதிமொழிகளாகிய வசனங்களால் அவளைத் தேற்றி, பழமைபோல் இல்லறம் நடத்தும் நாளில், கடவிடைக்கவுத்துவ மணிதோன்றியதுபோல் காரிகைவயற்றுக் கருப்பந்தோன்றியது.

இவ்விதம் கருக்கொண்ட மங்கையினிடத்துக் கருக்குறிகளெல்லாம் தோன்றி “முத்தணிகொங்கை முகங்கள் கறுத்தாள் பொய்த்துகில் கொண்டிபுளிப்புமுவந்தாள்” என்றபடி முலைக்கண்கள் கருநிறங்கொண்ட சூதுக்காய்போல் கறுத்து, பசலைபூத்துப்பகலுறக்கங் கொண்டு புளித்தவைகளையே உண்ணும் விருப்பினளாய் நின்றதை யறிந்த தநகுத்தன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வசிக்கும் அவள் தாய்க்கு அதை அறிவித்தான். இதனையறிந்த தாய் மிகுதியும் மகிழ்வெய்திக் காவிரிப்பூம்பட்டினத்

தைவிட்டு, திரிசிராமலையில்வசிக்கும் தன்புதல்வியைப் பார்க்கும் வண்ணம் புறப்படலும் கார்காலத்து மேகமானது வருஷித்து ஊழி வெள்ளம்போல் காவிரி இருகரையும் வெள்ளம்புரண்டுவந்தது வெள்ளம் நீங்கும் வரையும் தாய் வருதற்கில்லாது தாமதித்தலும், அரதநவதியாகிய மகள் இதனையறியாளாய், பிறந்தும் செய்யும் பொருள் யாவுங்கொண்டு நம் தாய் இன்று வருவாள் நானே வருவாள் என்று தோழியர் துணைபெற்றுவாழ்ந்திருந்தனள். நம் தாய் வருவாளானால் “அவள் எதிரே சென்று அவளைமார்புடனணைத்து மகிழ்வோம், விசையுடன் நடந்து வந்தகால்களைப்பிடிப்போம், பூரணச்சந்திரன்போன்ற முகத்தில் அரும்பும் வேயர்வையைத் துடைப்போம்” என்று பல வெண்ணி ஆவலுடன் தாய் வருகையை நோக்கி அரதநவதியிருக்குங் காலத்தில், எல்லாம் வல்லானாய், உயிர்கள் தோறும் நீக்கமற நிறைந்துள்ளானாய், நாரிபாகனாய், கடைபிடற்றண்ணலாய், கருணையங்கடலாய், சந்திரசேகரானாய், ஆயிரம்பேருளானாய், திரிசிராமலையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமான் கூனிய முதுகில் நரைத்த கூந்தலானது அசைய, கையில் ஓர் தண்டத்தைக்கொண்டு நெற்றியில் வியர்வைதுளிக்க, நடக்குந்தொறும் இளைப்பின் மிகுதியால் நின்று நின்று நடந்து பெருமூச்செறிந்து தன்கையில் தாங்கிய கோலின் மீது தன்கூனிய உடல் எலாம் ஒடுக்கிப் புனிதமாகிய பலவித பண்டங்களும், எண்ணெய்க் கலங்களும் விலை மதிப்பேறப்பெற்ற ஆபரணங்களும் விலையில்லாத பட்டுகளும் ஆகிய இவைகளை இரண்டு பெண்கள் மீது சுமப்பித்து மாலும் அயலும் வணங்குதற்கரிய மான்மதநாதன் மண்ணிடை நடந்துவந்தான். இவ்விதம் தனக்கோர் தாயிலியாகிய தனிமுதல் தாயாகி வருவதைக் கண்ட அரதநவதி, துணுக்கென்றெழுந்து, தொழுதெதிரிச் சென்று, அன்னையின் இரண்டு பாதங்களிலும் விழுதலும், யார்க்கும் அன்னையாகும் அன்னை தன்மகளை இரண்டு கரங்களாலும் தழீஇக் கொண்டு உச்சி முகத்தையும் அணைத்து மோந்து காந்தள்போன்ற கரங்களை மேலிருத்தி அன்பின் மிகுதியால் கண்களினின்றும் நீரரும்பத் தன்னுடன் தழுதழுத்த வார்த்தைகள் பேசும் தன் மகளுடனிருந்தாள் பிறகு தாயுடன் எண்ணரிய பொருள்களைக் கொணர்ந்த

மங்கையரிருவர்களும் உண்ணுதற் கியைந்த அமுதம்போன்ற உணவளித்து உபசரித்துமகளும் இருந்தகாலத்து ஓர்நாள் மகள் கருப்பநோயுற்று பூரணச்சந்திரன் போன்ற குழந்தை ஒன்றைப் பெறவும் அதைத் தாயாகவந்த பெருமான் மருந்தொடுகட்டிய எண்ணெய் முதலியவை வார்த்துத் ஏழுதினங்கள் கழிந்த பிறகுதொட்டிவிட்டு முருகவேள் எனும்படி வளர்த்து வருவாளாயினள்.

எனும்பு முதல் யானையிருகி ஆன்மாக்களையும் இந்திரன் முதலாய தேவரையும் இருந்த இடமிருந்து காக்கும் இறைவன் இவ்வாறு இருத்தலும் மழை நீங்கி ஆற்றில் வெள்ளங்குறைந்தது. அரதநவதியை மெய்யாகவே பயந்த அன்னையும் அங்குவந்து சேர்ந்தாள்.

இவ்வாறு அரதநவதியின் தாய்வருதலைக் கண்ணுற்ற மருமகனாகிய தருகுத்தன் ஒருநவைத் தாங்கி யிங்குக் காணப்படும் இருவரில் யாவர் உண்மைத்தாய் என்றுநினைக்குமுன்தாயும் வந்துசேர்ந்தனள். இவ்விதம் வந்து நின்றாளாய தாய் முன்னரே தாய்போல் எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவன் முன் உட்காருதலும் அரதநவதியானவள் இவ்விருவரில் நம்மைப்பெற்ற தாய் எவள் எனச் சந்தேகித்து நின்றலும் இச்சைத்திருமேனி தாங்கினின்ற அமலன் தனது திருவுருக்கரந்தருளினன். இத்திருவினையாடலைக் கண்ணுற்ற இந்திரன் முதலானோர் மலர்மழை சொரிந்து பலவாறு துதித்தனர். அரதநவதியும், தருகுத்தனும் பின்னர் நெடுங்காலம் தாயானசெல்வத்தின் திருவடியை வணங்கி அவன் திருவடி நீழலையடைந்தனர். அவன் திருவடியை யடைந்தார் விரும்புவதை விரும்பிய அளவாகச் செய்பவல்லவன் இவனையன்றி வேறுயாவர்தாம் வல்லவராவர். ஈபம்.

தாயான சருக்கம் முற்றிற்று.

கிஷ்ணம்பேட்டை—குப்புச்சாமி.

சிருட்டியில் மயக்க நிவாரணம்.

(முன் தொடர்பு தொகுதி 2, பகுதி 3, பக்கம் 85.)

சீவனுக்குத் தனக்கென எந்தத் தத்துவ தாத்துவிகங்களை யாவது, அவற்றின் குணவியல்புகளை யாவது சிருட்டிக்குஞ் சக்தி அல்லது, சுதந்தரம் உளதா? என்று விசாரிக்கு மிடத்து அற்பமில்லை யென்றே சாத்திரப் பிரமாணத்தினாலும், அனுபவப் பிரமாணத்தினாலும் நன்குவிளங்குகின்றது. அருணாலாகிய திவ்வியாகமங்களில் இது நன்குபரிஷ்கரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. என்னை? ஸ்ரீமத் பெளஷ்கராகமத்தில், ஞானபாதம் உபதேசித்த ருளல் வேண்டும் என்று மகருஷிகள், ஸ்ரீபரமேசுரரைப் பிரார்த்திக்க, பரமேசுரர் ஞானபாதம் உபதேசிக்கத் தொடங்கி, முதலில் பதிஇலக்கணங் கூறுமிடத்தில் கீழ்வருஞ் சங்கோத்தரங்கள் நிகழ்ந்தன.

சுலோகம்.

ஈசுரர்: “அசேதனம் ஜகத்விப்ராஸ் சேதனப்ரோணம் விநாப்ரவ்ருத்தௌவாநிவ்ருத்தௌவா நஸ்வதந்தரம் ரதாதிவத்”

“யோத்ரப்ரவ்ருத்தகஸ்ஸக்த: ஸபதி: பரிபட்யதே”

பொருள்:—ஓ பிராமணோத்தமர்களே! பிரபஞ்சம் அசேதனம் (சடம்) சேதனனுடைய பிரோணமல்லாமல் பிரவிருத்தியாவது நிவிருத்தியாவது (தோற்ற ஒடுக்கங்கள்) அடையுஞ் சுவதந்தாமில்லாதது. ரதத்தைப்போல. (ஆதலால்), பிரவிருத்த கசக்தராயிருப்பவர் எவரோ அவர் பதிஎன்று சொல்லப்படுகிறார். என்பதாம்.

ருஷிகள்: “ஏவம்சேத்சேதனாஸ்ஸந்தி

புருஷாஸ்ஸர்வஸம்மதா:

தேஷாமேவாஸ்துகர்த்ருதவம்

கிமன்யேனவதேஸ்வரா”

பொருள்:—அப்படியானால், ஸர்வமதஸ்தராலுஞ் சம்மதிக் கப்பட்ட புருஷர் (ஆன்மாக்கள்) என்னுஞ் சேதனர் இருக்கின்

றனர். பிரோணகர்த்துருத்துவம் அவர்க்கிருக்கட்டும். அன்னியமாக (கர்த்தா) ஒருவர் என்னத்திற்கு? ஈசுரரே! சொல்லியருளல் வேண்டும். என்பதாம்.

ஈசுரர்: “அஜ்ஞோஜந்துரநீஸோயம்

ஆத்மாயஸ்மாத் த்விஜர்ஷபா:

ஸோபிஸாபேகையேவஸ்யாத்

ஸ்வரவ்ருத்தொளகடாதிவத்”

“இஷ்யதேஸகதம்கர்த்தா

தஸ்மாத்த்கர்த்தர்மஹேஸ்வர:”

பொருள்:—(நீங்கள் சொன்ன) இந்த ஆத்மாவானவன் எந்தக் காரணத்தால் அறியாதவனும், சன்ன மரணசம் சாரத்தொடக்குண்டவனும், அநீசுரனுமாயிருக்கின்றானே, அந்தக் காரணத்தால், அவனும் தன் இயக்கத்திற்கு அன்னிய சகாயத்தை யபேக்ஷித்தவனாயிருக்கின்றான். கடத்தைப்போல, அப்படிப்பட்ட ஆத்மா (சுவதந்தரமாகக்கிருத்தியுஞ் செய்யவல்ல) கர்த்தா என்று எப்படி இச்சிக்கப்படுவான்? ஆதலால், மகேசுரரே சிருட்டிக்குங்கர்த்தா ஆவர், என்பதாம்.

என்று, ஈசுரர் ருஷிகளுக்குப் பதிலுரைத்ததில், ஆன்மாவாகிய சீவன் எந்ததத்துவ தாத்துவிகங்களையாவது, அவற்றின் குணவியல்புகளையாவது சுதந்தரமாகச் சிருட்டிக்க அசக்தன் என்று துணிவாயேற்படுகின்றது. இதனால், ஆகாயத்தின் கூறுகிய காமாதிகள் சீவசிருட்டியாகா என்னுமுண்மை நன்கு நாட்டப்பட்டது. அன்றியும், சீவனுக்குத்தனக்கெனச் சிருட்டி சுதந்தரம் உண்டாயிருக்கில் அவன், தனக்குப்பகையா யிருந்து கெடுதிசெய்வனவற்றைச் சிருட்டித்துக் கொண்டு கெடவிரும்பாநென்பதே யுண்மை.

(இன்னும் வரும்.)

C. M. அரங்கசுவாமி நாயகர்.

சிவஞானபோத முதலால் விளக்கம்.

அந் தீ யாயம் I.

தமிழ்ச்சிவஞான போதம் முதலால் என்பது.

* ஆதி சைவப் பரம்பரையில் வந்த அச்சுதன் களப்பாளர் என்னும் கோத்திரப் பெயர் பூண்ட ஓர் வேளாளகுலதிலகராகிய சிவானுபூதிச் செல்வர் தவப்பயனால் வந்த பொய் கண்டகன்ற மெய் கண்ட சிவாசாரியரால் சொல்லப்பட்ட (repeated by, not originated from) 12 சூத்திரங்களும் தமிழே.

* சைவர்களில் அநேக பேதங்கள் உள-அவர்களில்:— அநாதி சைவர். பரமசிவம், ஆதிசைவர் = பரம்பரைச் சைவர். உலகந் தோன்றி மனித சிருட்டி ஏற்பட்ட நாள் முதல் மதுமாமிச போசனமின்றி, கொல்லாமை, பொய்யாமை முதலிய விரதங்களைப் பூண்டு சிவபெருமானாலும், சிவபெருமான் வழி வந்தவர்களாலும் (= உபதேசபரம்பரை) தீக்ஷிக்கப்பட்டு, கந்தழி என்னும் இலிங்கவழிபாட்டினையுடையவராதலால் பரம்பரைச் சைவர் (= ஆதிகாலந் தொட்டிச் சைவர்) ஆதிசைவர் எனப்படுவர்.

யாகாதி கிருத்தியங்களினாலும் மதுமாமிசம் சாப்பிடக்கூடாது என்பது தமிழருடைய கொள்கை (அதாவது பரம்பரைச் சைவர் = ஆதிசைவருடைய கொள்கை)

“அவிசொரிந்தாயிரம் வெட்டவினென்றன்

உயிர்செகுத்துண்ணமை நன்று.”

“கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி

எல்லாவுலகுந் தொழும்.”

ஆதிசைவப்பிரிவு ஆரியர்களுக்குள் இல்லை. பிராமண, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர் என்னும் நான்கு ஜாதிப்பகுப்புக்களே உண்டு. அந்நான்கு ஜாதிகளுள்ளும் ஸ்மார்த்தம், வைணவம், மாத்வம் என்னும் பிரிவுகள் உண்டு. இவை இத்தென்னாட்டிற்கு வந்த பிற்பாடு ஆரியர்களுக்குள் ஏற்படுத்தப்பட்டவை என்பதை யாவரும் அறிவார்கள்.

தமிழர்கள் ஆரியப்பிரிவுகளில் ஒன்றிலும் சம்பந்தப்படாதவர்கள் என்பதை ஒவ்வொருவரும் கவனத்தில் வைக்கவேண்டும்.

அப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களும் சிவஞான போதம் எனப் பெயர் பெறும்.

மெய்கண்டார் என்பவர் தாம்பரஞ் சோதி முனிவரிடம் இருந்து முறையாகத் தெரிந்துகொண்ட சிவஞான போதப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் அப்படியே (without any addition, subtraction or alteration) உலகோர் உய்யும் பொருட்டு வழிவழி முறையை அதுசரித்துத் தம்மாணுக்கர்களுக்கும் கற்பித்தார்.

மேற் சொன்ன சிவஞானபோதப் பன்னிரண்டு சூத்திரங்களும் சிவபெருமான் தக்கிணுமூர்த்தமாய் கல்லாலின் கீழிருந்து சனகர் முதலிய நால்வருக்கும் சொன்னவைகளே தவிர வேறன்று ஆகையால், சிவஞான போதம் முதனூலே.

“வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின்

முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்.”

மெய்கண்ட சிவாசாரியார் தாம்பரஞ்சோதி முனிவரிடம் இப்போது தமிழில் இருக்கின்ற பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும் தெரிந்து கொண்டு, அவைகளின் பொருணுட்பங்கள் தெளிவுறுமையால், தாம் வழிபடு கடவுளாகிய பொல்லாப்பிள்ளையாரை நோக்கித் தவங்கிடந்து, தெளிவுறுத்துமாறு வேண்ட, அப்பொல்லாப்பிள்ளையார் கருணை மிக்கூர்ந்து, தமது அடியார் ஆகிய மெய்கண்ட

மேலும், சிவபெருமானால் தீக்ஷிக்கப்பட்டவர் யாரோ அவர் ஆதிசைவரெனக் காமிகம் கூறுகிறதாக எனது குருசுவாமிகளாகிய ஸ்ரீ ஞானப் பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் கூறுகிறார்.

ஆரியர் இந்நாட்டிற்கு வருவதற்குப் பன்னூறுமீரம் வருடங்கட்கு முன்னரே சிவபெருமானால் தீக்ஷிக்கப்பட்ட தமிழர்களாகிய ஜனகர், சனத் குமாரர், சகுதனர், சனந்தனர் என்னும் நால்வரும் நான்கு மடங்களைத் தாபித்துத் தமிழர்களுக்கு உபதேசித்து வந்ததாக ஞானப்பிரகாசரால் சொல்லப்பட்ட ‘சைவபூஷணம்’ என்னும் கிரந்தம் தெரிவிக்கிறது.

ஆகையால், தமிழர்களில் பரம்பரைச் சைவர் சிவபெருமானாலும், சிவபெருமான் உபதேசபரம்பரையில் வந்த அடியவர்களாலும் தீக்ஷிக்கப்பட்டவர்களாதலின் ஆதிசைவரே எனக்கூற யாதொருதடையுமில்லை. பரம்பரைச்சைவர், ஆதிசைவர் ஒரு பொருட்கிளவிகள். சைவபேத வரலாற்றினை யான் எழுதிய “சைவபேதவீளக்கம்” என்னும் நூலில் காணலாம்.

முனி தெளிவுறும் வண்ணம் அச்சிவஞானபோதத்துக்கு 39 சூர்ணிக்கொத்துக்களைச் செய்து கொடுத்துச் சந்தேக நிவிர்த்திசெய்தார். அப்பன்னிரண்டு சூத்திரங்களையும், 39 சூர்ணிக்கொத்துக்களையும் தாம் மிக ஆழ்ந்து, சிந்தித்து மாணுக்கர்களுக்கு இன்னும் நன்றாய்த் தெரியும் வண்ணம் ஏது திருட்டாந்தங்களுடன் வசனரூபமாகவும் பா ரூபமாகவும் பெய்ழிப்புரைசெய்தார். அவ்வசனமும் 82 வெண்பாக்களுமே எம்மெய்கண்ட நாதரால் செய்யப்பட்டவை இது,

“எந்தை சனற்குமானேத்தித் தொழ வியல்பாய்
நந்தியுரைத்தருளு ஞானநூல்—சிந்தைசெய்து
தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் தாரணியோர் தாமுணர
ஏதுதிருட்டாந்தத் தாலின்று.”

என்னும் செய்யுளால் அறியக்கிடக்கின்றது.

(இ-ள்.) எந்தை = எம் தந்தையாகிய

சனற்குமான் = சனற்குமார தேவர்

ஏத்தி..... = தேரத்திரம் செய்து

தொழ..... = (ஞானத்தை அறிவுறுத்து மாறு
நந்தியெம்பெருமானே) வணங்க

இயல்பாய்..... = இயல்பாகவே (யாதொரு பிரபா
சையுமின்றித்தாம் ஸ்ரீகண்ட பரமசி
வத்திடத்துக் கேட்ட வண்ணம்)

நந்தி..... = நந்தியெம்பெருமான்

உரைத்தருளும் = சொன்ன

ஞானநூல்..... = சிவஞான போத நூலையும்

சிந்தைசெய்து... = (பொல்லாப்பின்னையார் செய்து
கொடுத்த 39 சூர்ணிக்கொத்துக்க
ளையும்) சிந்தித்து.

இன்று..... = இக்காலத்தில்

தாரணியோர் } = (யான் பெற்ற விற்பம் பெறுகவில்
தாமுணர } வையகம் என்னும் மொழிக்கினங்க)
பூலோகத்திலுள்ளார் (செவ்வாய்முத
லிய அண்டத்திலுள்ளார் அல்லா

என்றபடி) தெரிந்துகொள்ளும்வண்
ணம்.

ஏது திருட்டாந்தத்தால் = ஏது திருட்டாந்தங்களுடன்
மெய்கண்டான் = மெய்கண்ட சிவாசாரியர்
தானுரைத்தான் = தாமாக (உரையும் செய்யுளுமாகப்
பொழிப்புரையை) உரைத்தார்.

சிற் சிலர் மேற் கூறிய பாட்டிற்கு வேறு விதமான உரைகூறி
ஏது திருட்டாந்தங்களுடன் மெய்கண்டார் செய்தது “சிவஞான
போதமே தான்” என்று கூறுகிறார். அது சற்றும் பொருந்தாது
வென்றால், “நந்தியுரைத்தருளு ஞானநூல் சிந்தை செய்து தா
னுரைத்தான் மெய்கண்டான்” என்று கூறினதை உற்றுநோக்கு
மிடத்து மெய்கண்டாருக்கு முன்னேயே “சிவஞான போத” நூல்
உண்டென்று புலனாகின்றது. “நூல்” என்றதால் அச்சிவஞான
போதம் தமிழென்றே யெண்ணக் கிடக்கின்றது. ஆகவே மெய்
கண்டார் செய்தது வேறு என்றும் தெரிகிறது. அவர் எப்படிச்
செய்தாரென்றால் ஏது திருட்டாந்தங்களுடன் செய்தார் என்றும்
தெரிகிறது. ஆகையால் ‘சிவஞானபோதம்’ வேறு, மெய்கண்
டார் செய்தது வேறு என்று அறியக்கிடக்கின்றது.

நந்தியுரைத்தது வடமொழிச் சிவஞானபோதம், மெய்கண்
டார் உரைத்தது அதன் பொழிப்பாகிய தென்மொழிச் சிவஞான
போதம் என்று ஏன் கூறலாகாது எனக்கடாவுவார் சிலர். அதற்கு
நந்தியுரைத்தது தென்பொழிச் சிவஞானபோதமே என அடியில்
காட்டப்படும் காரணத்தால் மெய்கண்டார் சிந்தித்தது தென்மொ
ழிச் சிவஞானபோதமே தவிர வேறன்று.

மேலும், நந்தியுரைத்தருளும் ஞானநூல் என்று சொல்லி
யிருக்கிறபடியினாலே நந்தியெம்பெருமான் சொல்லும்போதே அச்
சிவஞானபோதம் புத்தகருபமாய் இருந்ததென்று தெளிவாய் ஏற்
படுகிறது. அதல்லாமலும், திருவிளையாடல் 57-வது வலைவீசின
படலத்தில் சிவபெருமான் பார்வதிக்கு உபதேசிக்கும்போது
கையில் சிவஞானபோதப் புத்தகம் வைத்துக் கொண்டிருந்தா
ரென்றும், அதை வடிவேற் செங்கைப்புனிதன் ஒல்லெனப்

பறித்து வல்லே திரைபுக வெறிந்தானென்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

அதன்றியும், சிவபெருமான் வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்த காலத்தில் கையில் “புத்தகத்தெழுதிய சிவஞான மெய்ப்போதங் கைத்தலத்தில்” வைத்திருந்ததாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால், எப்போது சிவஞானபோதம் புத்தகரூபமாய் இருந்ததோ அப்போதே அது தமிழ்தான் என்று திண்ணமாய்ச் சொல்லலாம். எப்படியென்றால், ஆரியத்துக்கு அக்காலத்தில் எழுத்துக்கள் கிடையா என்பது தேற்றம். ஆரியத்துக்குக் கொஞ்சகாலத்துக்கு முன்தான் எழுத்துக்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன என்பதை யாவரும் அறிவர். ஆகையால் ஆரியபாடைக்கு எழுத்துக்கள் ஏற்படாத காலத்தில் ஒருநூல் புத்தகரூபமாய் இருந்ததென்றால் அது தமிழ்தான் என்று உறுதியாய்க் கூறுவதில் யாதொரு தடையும் இல்லை.

புத்தகம் என்பது புஸ்தகம் என்னும் வடமொழியின் சிதைவு எனத் தப்பாகக் கருதியிருக்கிறார்கள் சிலர். ஆரியத்தில் எழுத்தில்லாமல் புஸ்தகம் என்ற வார்த்தையுண்டாகுமா? ஆகையால், மேலே கூறியது (அதாவது புத்தகம்) வடமொழிப்பதம் என்பது) விர்தையினும் விர்தை எனக் கூறாநிற்பர் சிலர். அது னுண்மை இதனடியில் பகருதும்:—

புஸ்தகம் என்பது புத்தகம் என்னும் பதத்தின் திரிபே யொழியப் புத்தகம் என்பது புஸ்தகத்தின் திரிபல்ல.

புத்தகம் என்றால் மயிலிறகு என்று அர்த்தம்.

ஆதிகாலத்தில் தமிழர்கள் குறிஞ்சிநாட்டில் வசித்தவர்களாதலாலும், குறிஞ்சிக்கருப்பொருள் மயிலாதலாலும் பலநிற வண்ணங்களைக் குழைத்து மயிலிறகால் மூங்கில் பட்டைகளில் எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

புத்தகத்தால் (மயிலிறகால்) எழுதியதற்குப் புத்தகம் என்னும் பெயருண்டாயிற்று.

(இன்னும் வரும்.)

துடிசைகிழார் அ. சிதம்பரனார்.

சமாசாரங்கள்.

பூவாளுர் சைவசித்தாந்த சங்கம்.—இச்சங்கத்தின் மூன்றாவது வருஷக் கொண்டாட்டத்தில் 1913(ஸ்ரீ) மார்ச்சுமீ 12உ சிவாலய சேவையும், மெய்கண்டதேவர் திருப்பவனியும் நடந்தேறியது. அடுத்தநாள் சித்தாந்தசரபம் அஷ்டாவதானம் பூவை. கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்கள் அக்கிராசனத்தின்கீழ் குளித்தலை பிரம்மஸ்ரீ அரங்கசாமி ஐயரவர்கள் “வேதசிவாகம உண்மையும்”, தூத்துக்குடி ஸ்ரீமான். பொ. முத்தைய பிள்ளையவர்கள் “இருவினையொப்பு மலபரிபாகமும்”, ஸ்ரீமான் நொச்சியம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்” ஆன்மாவு முத்தியும்”, திரிகிரபுரம் செந்தமிழ்ச் செல்வம் பத்திராதிபர் அமிர்தம் சுந்தரநாதம் பிள்ளை அவர்கள் “கண்ணப்ப நாயனார் புராணமும்”, மதுராள் அக்கிராசனாதிபதியவர்கள் “வேதாந்த சித்தாந்த சமாசரன்னிலையும்”, காஞ்சி ஸ்ரீமான் நாகலிங்க முதலியாரவர்கள் “சந்தான குரவர் மகிமையும்”, நல்லிபாளையம் ஸ்ரீமான் வீரமாகேசர் குமாரவீரையரவர்கள் “சீவகாருண்ணியமும்”, திருச்சி எஸ். பி. ஜி. காலேஜ் தமிழ்த்தலைமை பண்டிதர் ஸ்ரீமான். ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் “கல்வியும் அதன்பயனும்”, பெருவளநல்லூர் வீரமாகேசர் சுப்பையரவர்கள் “ஆனாயநாயனார் புராணமும்”, நொச்சியம் ஸ்ரீமான் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் “சரியையாதி சதுர்ப்பாதமும்”, சங்கத்தின் உபஅக்கிராசனாதிபதி ஸ்ரீமான் தே. பெரியசாமி பிள்ளையவர்கள் “மெய்கண்ட சிவப்பாவமும்”, ஸ்ரீமான் திம்மப்பையரவர்கள் “பித்தாபிதைசூடி” திருச்செய்யுளுக் குரையும், தூத்துக்குடி ஸ்ரீமான் பொ. முத்தைய பிள்ளையவர்கள் “மூர்த்தி தலம் தீர்த்தமும்”, பிரசங்கித்தனர். இடை இடையே தேவார பாராயணஞ் செய்யப்பட்டது. அக்கிராசனாதிபதி யவர்கட்கு உபசரணப்பத்திரச் செய்யுள்கள் பல விதவான்கள் படித்தனர். சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தார் பிரசுரித்த துண்டுபத்திரிகைகள் கொடுக்கப்பட்டன. அக்கிராசனாதிபதி யவர்கள் உருவப்படம் யாவருக்கும் விரியோகிக்கப்பட்டன. இச்சங்கத்தினர் பரமசாரியராகிய மெய்கண்டதேவர் திருவுருவிக்கிரகம் பிரதிஷ்டை செய்ய முயற்சித்து வருவது மிகச்சிறந்ததோர் பதிபுண்ணியமாம்.

சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் மெம்பர்களில் ஒருவரான ஸ்ரீமான். சிவ. மா. நாராயணசாமி செட்டியார் செய்த பிரசங்கங்கள்.—1913ஆம் மார்ச்சுமீ 13உ பட்டுக்கோட்டைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் மீட்டிங்கில் அக்கிராசனம் வகித்து “ஜீவகாருண்யம்” என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ஒரு அரிய பிரசங்கஞ் செய்தார். ஜெமீ 23உ அம்மாப்பேட்டை பால சரஸ்வதி விலாச சபையில் “சைவ சமயம்” என்பதைப்பற்றி உபநிதியாகித்தார்.

* * *

சென்ற மார்ச்சுமீ 6உ இரவு உத்திரமேரூர் தேவார பக்த ஜன மண்டபத்தில் காளத்தி மகத்துவம் என்பதைப் பற்றியும், 7உ காலையில் சுமார் 1000 ஏழைகளுக்கு அலங்கார ஆகாரமும் செய்யப்பட்டது. (1) ஜெ காளத்தி மகத்துவமும் (2) 8உ பகல் மதுராந்தகத்தில் வேதாந்த சித்தாந்தம் என்பதைப் பற்றியும், சைவசித்தாந்த மகாசமாஜ கௌரவ உபநிதியாககரான கா. உ. பொன்னுசாமி முதலியாரால் உபநிதியாசம் செய்யப் பட்டது.

* * *

யோககுத்திரம்—இது பகவான் பதஞ்சலிமுனிவ ரருளிச் செய்தது. இந்நூலில் சமாதிபாதம், சாதனபாதம், விபூதிபாதம், கைவல்யபாதம் அடங்கியிருக்கின்றன. யோகத்தை யனுசரிக்க வேண்டியதற்குச் சாதனங்களானவற்றை நன்கு விளக்குகிறது. யோகமும், யோகசாதனங்களும், யோகசித்தியும், யோக கைவல்யமும் முறையே நான்குபாதங்களினுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. சிவாகமங்களிற் குறித்த யோகபாதத்திற்கும் இதற்கும் பெரும்பாலும் வேற்றுமை கண்டிலம். மற்ற சமயத்தவர்கள் கொள்கைகளையும் ஆங்காங்குக் குறிப்பிக்கப்பட் டிருக்கிறது. இதில் சந்தர்பங்களுக் கேற்ப உபநிடதங்களையும், திருவாசகம், திருமந்திரம், திருவாய்மொழி, தேவர் குறள், ஓளவைக்குறள் முதலிய பலவிடங்களில் உதகரித்திருப்பது வியக்கற்பாலது. இந்நூல் பெரும்பயனைத் தமிழ் நாட்டிற்குத் தருமென்றெண்ணி, வட மொழியினின்றும் மொழி பெயர்ப்பித்து, அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய மதுரை பிரம்மஞானசபை அக்ராசனாதிபதி

பிரமஸ்ரீ. ப. நாராயண ஐயர் அவர்கள் முயற்சி மிகப்பாராட்டத் தக்கதேயாம். இதன் விலை ரூபா 1.

ஞானபாது.—இது இச்சித்திரை மாதமுதல் மாதபத்திரிகையாக நடைபெற்று வரும். இதில் கல்வி, ஒழுக்கம், தவம், ஞான முதலியவற்றைப் பற்றிக் கௌரவசீலர் பலர் எழுதிவருகின்றனர், இம்மாதபத்திரிகையில் அரிய பெரிய விஷயங்களிருப்பதுடன் ஈசாவாஸ் யோபநிஷத் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வருகிறது. இது டெம்மி 24-பக்கங் கொண்டது. இப்பத்திரிகாசிரியர் பிரமஸ்ரீ சுப்பிரமணியசுவம் இவர் வேறு இயற்றிய நூல்கள் “ஞானரத்தினம்” விலை அணா 4. “சச்சிதானந்தசிவம்” விலை அணா 12. பகவத்கீதா சங்கிரகம் விலை அணா 2.

வேதாந்ததீபிகை.—இத்தீபிகையானது அகோபிலமடத்துச் சிஷ்யசபையின் காரியதரிசியவர்களால் பிரதிமாதம் பிரசுரம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இதில் மூன்றாவது சம்புடம் இரண்டாவது சஞ்சிகை நமது பார்வைக்கு வந்தது. இதில் வைஷ்ணவ சமைய விஷயங்கள் பலவும், பொதுவிஷயங்கள் சிலவுமாகவுள்ளன. இக்காலத்தில் இத்தகைய தீபிகை அவசியம் வேண்டுவதுதான். இத்தீபிகை தமிழிலெழுதப்பட்டு வரினும், எட்டுப்பதங்கள் கூடிய ஒருவரியில் நாலுபதங்கள் வடமொழிகளாகவே யிருக்கின்றன. தமிழில் சுலபமாகத் தெரிவிக்கத் தகுந்த பதங்களும் அநேகமாக வடமொழிகளாகவே யிருக்கின்றன. ஆதலின் தமிழ்ப் படித்தவர்கட்கு விஷயங்கள் விளங்குவது சாத்தியமாகவில்லை. சிறிது தமிழ் கற்ற வடமொழி வல்லவர்கட்கே உபயோகமாகு மென்பதிற் றடையில்கூ. தமிழில் சுலபமாக விளக்குதற்குக் கூடாத பதங்கட்கு இன்றியமையாது வடமொழிகளை உபயோகித்து மற்றைய வற்றைத் தமிழ்நடையி லெழுதிவரின் பத்திரிகாசிரியர் உத்தேசம் நிறைவேறிக் தமிழ்நாடு முழுவதும் பரவுமென்பதிற் றடையில்கூ. இத்தீபிகையின் வருஷகட்டணம் ரூபா 1. இப்பத்திரிகாசிரியர் S. வாசுதேவா சாரியார் B.A., L.T.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமானும் அவரது அத்வைதமும்.

“வேதமுடனாகம புராணம்திகாசமுதல்
வேறுமுளகலைகளெல்லா
மிக்காக அத்துவிததுவித மார்க்கத்தையே
விரிவாயெடுத்துரைக்கும்
ஒதரியதுவிதமேயத்துவித ஞானத்தை
யுண்டுபணுஞானமாகும்
ஊகமனுபவம் வசனமுன்றினுக் கொவ்வுமீ
துபயவாதிகள் சம்மதம்
ஆதலினெனக்கினிச் சரியையாதிகள்போது
மியாதொன்றுபாவிக்கநான்
அதுவாதலாலுன்னை நானென்றுபாவிக்கி
னத்துவிதமார்க்க முறலாம்
எதுபாவித்திடினுமதுவாகி வந்தருள்செய்
யெந்தைநீகுறையுமுண்டோ
யிகபரமிரண்டிலுமுயிரினுக்குயிராகி
பெங்கு சிறைகின்றபொருளே.”

இன்று நாம் ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொண்டது தாயுமான சுவாமிகள் அருளிப்பாடிய பாசுரங்களி லொன்று. இஃதொன்றே, இச்சுவாமிகளது அத்வைதமார்க்க மின்னதென் பதை மிக நன்கு விளக்குவதாகும். இதனை விளக்குமுகத்தானே நமது சுவாமிகள், இம்மார்க்கத்திற்கு, அத்வைத துவைத மார்க்க மெனவும் பெயர் தந்தனர். எனவே யிச்சுவாமிகளது அத்வைதமார்க்கம், துவைதத்தன்மை விரவாத அத்வைதமார்க்க கமumன்று; அத்வைதத்தன்மை விரவாத துவைதமார்க்கமு

மன்று. அஃதாவது, கேவல அத்வைத மார்க்கமுமன்று; கேவல துவைதமார்க்கமுமன்று; இவ்விரண்டு மார்க்கங்களின் றன்மைகளுந் தன்பால் விரவப்பெற்றதோர் மார்க்கமென்பது விளங்கும். எனவே, கேவலதுவைத மார்க்கம், கேவல அத்வைத மார்க்கம், இவற்றின் றன்மைகளை யாராய்ச்சிசெய்து, பின்னர் இச்சுவாமிகளது அத்வைதமார்க்கத்தினை யாராய்ச்சி செய்ய வேண்டிவது முறையாம். இம்முறையினின்றே, கேவலதுவைதமார்க்கத்தின் றன்மையினையொருவாறு ஆராய்ச்சி செய்யப்படுவாம்.

2. 'துவைதம்' என்னுஞ் சொல்லிற்கு, இரண்டு, என்பது பொருள். துவைதமார்க்கமென்பது, சித்துப்பொருள்களாகிய பரஜீவர்கள், ஒன்றோடொன்று விரவாத, இருவேறு பொருள்கள் எனக்கூறும் மார்க்கமாம். இம்மார்க்கத்தார், இவற்றிற்குத் திருஷ்டாந்தமாக, இருள், ஒளியென்பனவற்றைக் கூறுவர். இருள், ஒளி, யென்பன தம்முள் முற்றும் அந்சியமாதல்போல, பரஜீவர்களுந் தம்முள் முற்றும் அந்சியமா மென்பர். அவைகளிரண்டுந் தம்முள்ளென்றும் விரவாதவாறு போல, இவைகளும், பெத்தம் முத்தியாகிய இரண்டு நிலைகளிலும் விரவுதலில்லை யென்பர். முத்தியின்பத்தை யனுபவிக்கும் பொழுதும், ஜீவப்பொருள், பரம் பொருளோடு விரவாது, அதற் கன்னியமாக நின்றே, அதனாற் றரப்படுஞ் சுகத்தை யனுபவிக்குமேயன்றி, யதனோடொற்றித்து நின்றனுபவித்தலில்லை யென்பதே யிவரது கொள்கை. இவர் கொள்கையின்படி, பரம் பொருள், ஜீவப்பொருளின்கண் வியாபித்தலில்லை. அப்பொருள், ஏனைப் பொருள்களி லெவற்றினோடுங் கலவாது, தனித்து நிற்பதோர் பொருள். எனவே யிவரது பரம்பொருட்குச் சர்வவியாபகமென்பதின்றும். இது பற்றியே யிவரதுமார்க்கம், கேவலதுவைதமெனவும், பேதமார்க்கமெனவும் பெயர் பெறும். இம்மார்க்கத்தார் பெரும் பாலும் மாதவர் என வழங்கப்படுகிறார்கள்.

3. இம்மார்க்கத்தார், தம்மார்க்கத்தினை அத்துவித மென அங்கு கூறுவர். இவர், அத்துவிதம் என்னுஞ் சொல்லிலுள்ள,

அகரத்திற்கு, மறுதலைப்பொருள் கொண்டும், அத்வைதம் துவைதம் இரண்டும், ஒன்றற்கொன்று மறுதலையென்பர். ஆஃ தாவது: அத்வைதம் என்னுஞ் சொல்லிற்கு இரண்டின் மறுதலையாகிய ஒன்று என்பது இவர் கொள்ளும் பொருளாம். மறுதலைப்பொருள்களாகிய, இருள் ஒளி யென்பவற்றுள், இருள் உண்டெனவே ஒளியும், ஒளியுண்டெனவே யிருளுமுளதெனப்பெறுதல் போல, அத்வைதமென்னுஞ் சொல்லே மறுதலை முகத்தால், துவைதம் என்பதை யுணர்த்து மென்பர் இம்மார்க்கத்தார். எனவே சுருதிகளிற் பிரயோகமாகி வரும் அத்வைதம் என்னுஞ்சொல், பரஜீவர்களின் துவைதத்தன்மையை யுணர்த்துவதென்பதே யிவரது கொள்கை. துவைதத்தன்மையை துவைதமென்னுஞ்சொல், நேரிலுணர்த்துவதாக, அதனை விமித்து, அத்வைதமென்னுஞ் சொல்லால், சுருதிகள் உணர்த்து மென்றல் சிறிதும் பொருந்தாதென்று இவர் மறுக்கப்படுவர்.

4. அன்றியும், இவரது துவைதமார்க்கம், மற்றுஞ் சுருதி கட்டும் பொருந்துவதன்றும். வேதங்களில் பேதவாக்கியங்க ளுமுள்; அபேதவாக்கியங்களுமுள். இவரது மார்க்கம், பேத வாக்கியங்களோடு பொருந்துவதாயினும், அபேதவாக்கியங்க ளோடு பொருந்து மாறில்லை. “நானே எல்லாமாயினேன்” என்று பரம்பொருளின் சர்வவியாபகத்தை விளக்கும் வாக்கிய முதலிய வற்றினோடும் மார்க்கம் பொருந்துவதன்றும். இத் தன்மைத்தான வாக்கியங்களை யிவர் கௌணமென ஒதுக்குவர். எனவே இவ்விருதிருத்து வாக்கியங்கட்டும் பொருத்தங்கூறுஞ் சிவாகமவாக்கியங்கட்டும் இம்மார்க்கஞ் சிறிதும் பொருந்துவ தன்றும். இதனாலேயே சிவாகமங்களை யிவர் பிரமாணமெனக் கொள்ளார். அன்றியும் “மறிகடலுங் குலவரையும் மண்ணும் விண்ணுந் திருந்தொளியதாரகையுந் திரிசுடர்களோரி ரண்டும் பிறவுமாய் பெருந்தகையை” என்னுந் திராவிட சுருதியோடும் பொருந்தா தாகும். இது காறும், இம்மார்க்கம் சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் மூன்றற்கும் பொருந்துவதன்றும் எனக்காட்டினும். கேவல அத்வைத மார்க்கத்தின் தன்மையினையாராய்ச்சி செய்வாம்.

5. இம்மார்க்கத்தார், 'அக்வைதம்' என்னுஞ் சொல்லி லுள்ள அகரத்திற்கு இன்மைப் பொருள்கொள்வர். என்ற லும், இவரும் மாத்துவரைப்போல இச்சொற்குப்பொருள் ஒன்று என்றேமுடிப்பர். ஆனால், இவரும் சுருதிகளிற் கூறும் அத்துவிதச் சொற்குப்பொருள் வேறு வேறாகக் கொள்வர். மாத்துவரோ, முன்னர் காட்டியபடி, இச்சொல் மறுதலையாப் துவித எண்ணையுணர்த்து மென்பர். இவர் இச்சொல் உய்த்து ணர்வால் ஏக எண்ணையுணர்த்து மென்பர். இவர் இச்சொற்குக் கூறும் பொருளும் மாத்துவரதுபோல மறுக்கத்தக்கதேயாம். "ஏகம் ஏவ அத்துவிதீயம் பிரமம்" என்னுஞ் சாந்தோக்கிய. உபநிடத வாக்கியத்திலுள்ள "அத்துவிதீயம்" 'ஏகம்' என்னு மிரண்டு சொற்களு மிவர் கருத்தின்படி ஒரே பொருளையுணர்த்தி நிற்பதாகும். 'ஏகம்' என்னுஞ்சொல்லாற் போந்த பொருளை அத்துவிதீயச்சொல் வற்புறுத்தலேனுஞ் தெளிவுறுத்தலேனுஞ் செய்கின்ற தென்பதாயில்லை. இச்சொற்கு அத்தன்மையிலே யென்பது தெளிவாம். எனவே யிவ்விரண்டு சொற்களும் ஒரே பொருளையுணர்த்தி நின்றல் பொருந்துவதன்றும். •

6. இனி யிவரது 'அக்வைதம்' என்னையென விசாரிப் பாம். பரஜீவர்கள் இருவேறு பொருள்களால்; ஒரே பொருள் என்பதே யிவரது 'அக்வைதம்.' அஃதாவது, இவர் கருத்தின் படி, சித்து அல்லது அறிவுப் பொருள் ஒன்றே; அதுவே பரம் பொருள்; அவ்வறிவொன்றே அவித்தையோடு கூடிய வழிப்பல வேறு அறிவுப்பொருள்களாகத் தோன்றுவதன்றிப் பிறிதில்லை. இவர் பொன்னையும் அதனால் செய்யப்படும் ஆபரணங்களையு மிவற்றிற்குத் திருஷ்டாந்தமாகக் கூறுவர். எல்லா ஆபரணங் களிலும் விளங்கும் பொன் ஒன்றே யாதல்போல, எல்லா ஜீவர்களிடத்தும் விளங்கும் அறிவு ஒன்றேயாமென்பர். என வே, பெத்தம் முத்தியாகிய விரண்டு நிலைகளிலும் பொருள் ஒன்றேயுள தெனப்பெறும். எனவே முத்தியின்பத்தைத் தருப வனும் அனுபவிப்பவனு மொருவனேயாய்முடிந்து முத்தியின்ப மென்பதே பெயர் மாத்திரையாய் முடிகின்றது. இவர் பரஜீ வர்கள் முற்றும் அபேதமெனக் கூறுவதால், இவரதுமார்க்கம்

கேவல அத்வைதமார்க்கமெனவும், அபேதமார்க்க மெனவும் வழங்கும். இவர் பெரும்பாலும் ஸ்மார்த்தர் எனப்படுவர்.

7. மாத்துவர் கொள்கை அபேதவாக்கியங்களோடு பொருந்தா தெனக்காட்டினும். இவரது கொள்கையோ அவ்வபேதவாக்கியங்களோடு பொருந்துமாயினும், பேதவாக்கியங்களோடு பொருந்தாதாகின்றது. “எவர்க்கு ஆன்மாசரீரமோ” என்னும் பிருகுதாரணியவாக்கியமும் “அவித்தை வித்தையென்னுமிரண்டினையுமாளுபவர் அவற்றிற்கு வேறாயுள்ள ஈசர்” என்னுஞ் சுவதாச்சுவேதரவாக்கியமும், “பரஜீவர்களாகிய இரண்டு அழகிய பட்சிகள் கூடிநண்புற்றன” என்னும் முண்டக உபநிடதவாக்கியமும் இம்மார்க்கத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்துமாறில்லை. எனவே சிவாகமாத்மி சுருதியும் இம்மார்க்கத்திற்குப் பொருந்துவ தின்றும். இச்சுருதியிவர்கட்கு ஒரு சிறிதும் பொருத்தமன்றும் “ஏரொளியை, யிருநிலனும் விசம்பும் விண்ணும் ஏழுலகுங்கடந் தண்டத்தப்பானின்ற பேரொளியை” என்னுந் திராவிட சுருதிக்கும் பொருந்தாதாகும். எனவே யிவரது கேவல அத்வைத மார்க்கமும் மாத்துவரது கேவலதுவைதமார்க்கம்போல, சுருதியுத்தி யனுபவங்கட்கும் பொருந்துவதன்றாய் முடிந்தது.

8. மேற் கூறிய இரண்டுமார்க்கங்களு மிவ்வாறாக, நமது சுவாமிகள் விளக்கும் அத்வைதமார்க்கம் இத்தன்மைத் தென ஆராய்ச்சி செய்வாம். இம்மார்க்கத்தார் ‘அத்வைதம்’ என்னுஞ் சொல்லிலுள்ள அகரத்திற்குச்சாதிருசியம் அதாவது அன்மைப்பொருள் கொள்வர். இவர்கருத்தின்படி யிச்சொல் துவித எண்ணையேனும் அன்றி யேக எண்ணையேனுமுணர்த்துவதல்ல. இரண்டு பொருள்கட்குள்ள சம்பந்த விசேஷத்தையே யுணர்த்துவதாகும். ஒரு பொருள் மற்றொரு பொருளின்கண் பிரிப்பின்றிக் கலந்து நின்றலே யிச்சம்பந்த விசேஷமாம். “ஏகம் ஏவ அத்துவிதீயம் பிரமம்” என்னுஞ் சாந்தோக்கிய உபநிடதவாக்கியத்திலுள்ள ‘ஏகம்’ என்னுஞ்சொல் பரம்பொருள் ஒன்றேயென்பதையும், அவ்வாக்கியத்திலுள்ள ‘அத்துவிதீயம்’ என்னுஞ் சொல், அப்பொருள் ஜீவப்பொருள்களிலும் ஏனைப்பொருள்

ருள்களிலும் பிரிப்பின்றிக் கலந்துநிற்கு மென்பதையும் முறையேயுணர்த்து மென்பதே யிவரது கருத்தாம். பிரிந்து நிற்கு மிரண்டுபொருள்கள், ஒன்றற்கொன்று அந்நியமாம். பிரிப்பின்றிக் கலந்துநிற்கும் பொருள்களோ ஒன்றற்கொன்று அந்நியமாம். இவ்வந்நியத்தன்மை அல்லது அந்நியநாத்தித்தன்மையையே, 'அத்வைதம்' என்னுஞ் சொல் உணர்த்துமென்பர் இம்மார்க்கத்தார். இப்பொருளையே நமது பிரதம சந்தானகுரவராகிய மெய்கண்ட சுவாமிகள் "அத்வைதம்" என்னுஞ் சொல் அந்நிய நாத்தியையுணர்த்துமாயிட்டு என்றும், நமது தாயுமான சுவாமிகள்,

“அத்துவிதமென்னு மந்நியச்சொற் கண்டுணர்ந்து

சுத்தசிவத்தைத் தொடரு நாளெந்நாளோ” என்றுஞ் செவ்வனே விளக்கியருளினார்கள்.

9. 'அத்வைதம்' என்னுஞ் சொற்கு இம்மார்க்கத்தார் கூறும் பொருள் இவ்வாறாக, இவரது அத்வைதத்தின் றன்மையின்னதென விசாரிக்கப்படுவாம். இம்மார்க்கத்தார், பரஜீவர்களிருவேறு பொருள்களேயாம், ஆனால் ஒன்றையொன்று பிரிந்துநிற்பவைகள்ல்ல; ஒன்றோடொன்று அத்வைதமாய்க் கலந்துநிற்பவைகளே யெனக்கூறுவர். உடல், உயிர் என்பனவற்றைத் திருஷ்டாந்தமாகவுங் கூறுவர். உடல் உயிர் இரண்டும் ஒன்றோடொன்று பிரிப்பின்றி சிற்சின்றன. இந்நிலையில் உடம்புக்கிட்ட பெயரால் பிறரை யழைப்புழி, உயிரே என்னையென வரும்; என்றாலும் உடம்பு உடம்பே; உயிர் உயிரே; உடம்பு உயிராவதுமில்லை; உயிர் உடம்பாவதுமில்லை. அதுபோல பரஜீவர்கள் ஒன்றோடொன்று பிரிப்பின்றி கின்றாலும், பரம் பரமே; ஜீவன் ஜீவனே; பரம் ஜீவனாவது மில்லை; ஜீவன் பரமாவது மில்லை. ஆனால் உயிர் உடம்பேயாயும் அதனின் வேறாயும் நிற்கும். அதுபோல பரம்பொருள் ஜீவர்களாயும் அவற்றின் வேறாயும் நிற்கும். ஜீவன் பரமாய் சிற்பதில்லை. என்னெனில், உயிர் உடம்பாய் சிற்பது உயிரின் குணவிசேஷமே யன்றி யுடம்பினதல்ல. அதுபோல், பரம் ஜீவர்களாய் சிற்பதும் பரத்தினருள் விசேஷமேயன்றிப் பிறிதில்லை. இவ்வருள் விசே

ஷமே, பரம்பொருளின் சர்வவியாபகத் தன்மையாம். இத் தன்மையையே யிம்மார்க்கத்தார் அத்வைதத்தன்மை யென்பர்.

10. பரம் பொருள் எல்லாப் பொருள்களிலும் அத்வைத மாய் வியாபித்து நிற்பதோர் பெரும்பொருள். எத்துணைச் சிறிய அணுப்பொருளேயாயினும், அதனுள்ளும், எத்துணைப் பெரிய மகத்துப்பொருளேயாயினும், அதற்கப்பாலும், வியா பித்து நிற்பதோர் பொருளாம். இதனால் வியாபிக்கப்படாத பொருள் ஒன்று மில்லை. இதுவே யெங்கும் நிறைந்த பொருள். “காரியானை நான்முகனைக் கனலைக் காற்றைக் கணைகடலைக் குலவ ரையைக் கலந்து நின்றபெரியானை” யெனத்திராவிட சுருதியாற் கூறப்படும் பொருளுமிதுவே. இவ்வாறு எங்கும் நிறைந்து உயிர்க் குயிராய் நிற்குந்தன்மை ஜீவர்களின் பெத்த முத்தியிரண் டிலுமுளதாம். பெத்த உயிர்களின் பாலும் உயிர்க்குயிராய் நிறைந்து நிற்கும். முத்த உயிர்களின்பாலும் உயிர்க்குயிராய் நிறைந்துநிற்கும். இகத்திலும் பரம்பொருள் பிறபொருள்க ளின் பால் நிறைந்து நிற்கும். பரத்திலும் அவ்வாறே நிற்கும். இத்தன்மையத்வைதத்தன்மை யென்பதை விளக்குதற்கே நமது சுவாமிகள் நாமெடுத்தாரும் பாசுரத்தின் முடிவில்,

“இகபரமீரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி,

யெங்கும் நிறைகின்ற பொருளே” எனச்சிறப்பித்து விளக்கியதும். இத்தன்மையே நமது சுவாமிகள் கருத்தின்படி உண்மை யத்வைதத் தன்மையாம். இத்தன்மை பரஜீவர்களின் துவைதத் தன்மையோடு ஒரு சிறிதும் முரணுமாளில்லை. இம்மு ரணமையை யுணர்த்துதற் கென்றே நமது சுவாமிகள் இம்மார்க் கத்தினை “அத்வைத துவைதமார்க்கம்” என்று மழைத்தனர்.

11. கேவல துவைத மார்க்கத்தோடு பொருத்தமுறாத அபேதவாக்கியங்களும் இம்மார்க்கத்தோடு பொருந்துவதாகும். கேவல அத்வைதமார்க்கத்தோடு பொருத்தமுறாத பேதவாக்கி யங்களும் இதனோடு பொருந்துவதாகும். சுருதிகளில் ஒவ் வொன்றினோடும் ஏனைமார்க்கங்கள் முரணும்போல் இம்மார்க் கம் அவற்றினொன்றினோடு முரணாதாம். சுருதிகளிலொவ்வொ ள்று கூறுவதையும், மற்றையவற்றினோடு பொருந்தவுணர்தலை

யுண்மை யுணர்வாம். இவ்வாறுணர்வார்க்கு, இச்சுருதிகளி லொவ்வொன்றும் இவ்வத்தை துவைதமார்க்கத்தினையே விள க்குவதாகும். இக்கருத்தினையே நமது சுவாமிகள் நாமெடுத்தா னும் பாசுரத்தின் றலைப்பில்,

“வேதமுடனாக புராணமிதிகாசமுதல்

வேறுமுளகலை ளெல்லாம்

மிக்காகவத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே

விரிவாயெடுத்துரைக்கும்” என்றருளிச் செய்தனர்.

12. கேவல அத்தைதமார்க்கத்தில், அனுபவிப்பதோர் பொருளின்றாமெனக் காட்டினோம். பெத்தத்திலு மஃதில்லை. முத்தியிலுமில்லை இவரது முத்தியின்பம் ஓர் நாயகி தன்னையே யனுபவித்தாற் போலொத்தவின்பம். இஃதன்றிக் கேவல துவை தமார்க்கத்திலோ அனுபவிப்பதோர் பொருளுண்டாயினும், இவரது முத்தியின்பம் ஏகதேசவியல் பினதாம். முத்தியிலும் ஜீவப்பொருள் பரம்பொருளினின்றும் பிரிந்து நின்றே யப்பொ ருளையனுபவிப்பதாகும். என்பவே யிவரது முத்தியின்பம் நாயகன் நாயகிகள் தம்மிற்பிரிந்து நின்று ஒருவரை யொருவர் அனுபவித்தாற் போலொத்த வின்பமாம். இம்மார்க்கத்திலே, அனுபவிப்பதோர் பொருளிருப்பதோடு இவரது முத்தியின்ப மும் வியாபகவியல்பினதாகும். பரம்பொருளோடு பிரிவற நிற்கும் ஜீவர்கள் அப்பிரிவினமையை யுணர்ந்து தன்பேதத்தன்மையை மறந்து பரபோகத்தை யனுபவிப்பார்களென யிம்மார்க்கங் கூறுவதால், இவ்வனுபவம் சுட்டிற்றத முற்றனுபவமாய் விளங்கும். இவரது முத்தியின்பம் ஓர் நாயகி தன்மையகனோடு பிரிவறக் கலந்து நின்று அவனை யனுபவத்தாற்போ லொத்த வின்பமாம். இவ்வின்பமே முற்கூறிய இருவகை யின்பங்களிலும் மிகவினிதாமென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்.

13. அன்றியும் யாதானுமோர் சுகப்பொருளைப் பிரிந்தவிடத்துத் துன்பமும், கலந்தவிடத்து இன்பமுமுண்டாமென்பது எவ்விதத்தினும் உண்மையே இகத்திலு முண்மையே பரத்திலுமுண்மையே. இகவின்பத்தி லிவ்வுண்மையைப் பரஞ்சோதி முனிவர்